

fælde et Ænske, der næres af begge Ægtefæller, at den længstlevende, hvor der ikke er Livsarvinger, skal raade over hele Fællesboet i levende Live. Dette kan ogsaa opnaas ved testamentarisk Bestemmelse, men de fleste Ægteskaber indgaas jo i en yngre Alder, og da synes Døden saa fjern, at man ikke tænker paa noget saa højtideligt som et Testamente. Ved Behandlingen af Ægteskabsloven i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1919—20 har man da ogsaa været inde paa den Betragtning at sikre den længstlevende Ægtefælle Arveretten paa Slægtens Bekostning. Det var foreslaaet, at hvis en Ægtefælle ikke efterlader sig Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af den afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søskende eller Søskendes Afkom, men ellers hele Formuen. Dette ændredes i dette høje Ting til, at den længstlevende Ægtefælle arver hele Formuen, og hvis den længstlevende ikke indgaar nyt Ægteskab eller træffer anden testamentarisk Bestemmelse, deles ved dennes Død hele den efterladte Formue med Halvdelen til hver Ægtefælles Arvinger efter Loven paa Grundlag af de ved det sidste Dødsfald foreliggende Arveforhold. Det er dette i Folketinget vedtagne Forslag, som har ligget til Grund for det af Familieretskommissionen stillede Forslag, som nu genfindes her i det foreliggende Lovforslag. Vi hilser med Glæde, at Regeringen har optaget denne Tanke, og jeg anser det ifølge dens historiske Oprindelse for en Selvfølge, at den vil finde Genklang i dette høje Ting.

Jeg ønsker da blot til Slut at nnderstrege, da det har været Genstand for nogen Tvivl, at det, selv om dette Lovforslag gennemføres, vedblivende vil være saaledes, som det er nu, at en Ægtefælle ad testamentarisk Vej kan sikre sin Ægtefælle hele Formuen, hvor der ikke findes Livsarvinger. Lovforslaget, som her foreligger, vil delvis overflødiggøre saadanne testamentariske Bestemmelser, men man har villet raade Bod paa de Tilfælde, hvor Ægtefæller maatte have forsumt at oprette et Testamente, der kunde udtrykke deres Villie i denne Henseende.

Med disse Ord skal jeg meget anbefale, at man gennemfører Forslaget uforandret. Først naar det er gennemført, er Ægteskabslovgivningen afsluttet og afrundet; vi har udeladt vigtige Bestemmelser i Ægteskabsloven under Hensyn til, at et Lovforslag som det foreliggende maatte blive fremsat i denne Rigsdagssamling. Jeg anerkender Landstingets gode Villie, og jeg

afholder mig selv fra at stille Ændringsforslag paa et Punkt, som jeg i og for sig synes er ret væsentligt.

Jeg beklager meget, at man fra konservativ Side ønsker Udvalgsbehandling, da det jo sinker Forslaget noget, men jeg haaber i alle Tilfælde, at denne Udvalgsbehandling maa blive saa kort, at Forslaget kan gaa igennem i denne Rigsdagssamling. Der er jo det at sige, at denne Lov bør træde i Kraft samtidig med Loven om Ægteskabets Retsvirkninger, og den bør ikke træde alt for sent i Kraft, da Befolkningen bør have nogen Tid til at træffe Foranstaltninger, som de muligvis maatte kunne ønske. Derfor vil det være lovlig sent at føre Forslaget igennem i næste Rigsdagssamling, selv om det ogsaa skete i Begyndelsen af denne. Jeg vil derfor meget henstille, at man, hvis der skal nedsættes Udvalg, da lader Udvalgsbehandlingen blive saa kort, at man kan naa endnu i denne Samling at faa Forslaget gennemført.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres velvillige Holdning overfor Lovforslaget. Foranlediget af en enkelt Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Rytter og forskellige Udtalelser fra det ærede Medlem Fru Elna Munch vil jeg gerne sige, at Forholdet er det, at Arvelovens Hovedregler røres der i og for sig ikke ved. Arveforordningens § 21 hjemler jo enhver, der ikke efterlader sig Børn eller andre Livsarvinger, Ret til ved Testamente frit at disponere over samtlige sine Ejendele, bortset fra Regelen i Arveforordningens § 15, hvorefter Ægtefællen altsaa har Krav paa en Trediedel. Denne Retsordning om Testationsfriheden rører Lovforslaget aldeles ikke ved; Udarvinger faar efter dette Forslag lige saa lidt som nu nogen Tvangsarveret. Forslaget her giver blot legale Arveretsbestemmelser, der kommer til at gælde i de Tilfælde, hvor der ikke foreligger noget Testamente. Forslaget begrænser ikke i nogen Henseende en Ægtefælles Testationsret, saaledes at Muligheden for gensidigt Testamente, hvori der tillægges Ægtefællen fri og absolut Raadighed over hele Boet, Ejerraadighed over hele Boet, Fællesboet saavel som Særeje, altsaa vedblivende bestaar, altsaa ogsaa efter Vedtagelsen af dette Forslag. Det kræver maaske en vis Indsigt i Teknikken at se dette, men det er givet, at saaledes er det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde opmærksom paa. Og det forudsættes desuden ogsaa i Kommissionsbetænkningen Side 29, hvor det udtrykkelig omtales, at Forslaget kun